

„Ha az egymással ellenkező nézeteket nem adják elő, nem lehet a jobbikat kiválasztani...” (Hérodotosz)

+ Magyar Hírlap, 2011.01.11. Helyesbítés

A reálkommunisták felületes kegyelméből

● A Pesti Hírlap december 23-i számában egész oldalon ismertette a ZDF tendenciózus helyzet-elemzését, amelyet a német központi televízió állomás a budapesti kormányfő váltás alkalmából vetített a magyarországi valóság torzképeként az ottani közönség elé. Akár vizsgálatodhatnánk is a mindig irigylet bezeg-jóbarát kárán: lám csak, a német adófizetők pénzén működő közszolgálati TV ott is az orránál fogva vezeti a tájékozódni vágyó nagyerdeműt. Jobban tesszük azonban, ha most mégsem a nemzetközi médiavilágot jellemző szakmai és erkölcsi normák felé tereljük a figyelmet, bár a ZDF-est kitünő ürügyül szolgálna erre is. Inkább a megismert pesti riportmenü egyes fogásain rágódunk tovább. A német átlagfogyasztó kevésbé kényes az idegen kosztra, hozzászokhatott már, és a világon ő utazik a legtöbbet. Talán nem is emlékszik már a december 17-i TV-etetésre. A magyar ellenben híresen finnyás, és a gyomra az effajta traktát még akkor sem veszi be, ha az ételapon hazaként szerepel. A karácsonyi lakomák elmúltával is úgy érezzük a gyomrunk táján, hogy e közteríték egyik-másik falatja egykönnyen nem emészthető meg. Sehogy sem akar csillapodni az émelygésünk például az **Eörsi István** kotyvasztotta főzet emléke fölött, még akkor sem, ha az ilyen étet bottal sem érintenék meg.

LUDWIG EMIL

A ZDF-programban elhangzottakhoz a Pesti Hírlap munkatársa 9 pontban fűzött megjegyzéseket. Az **Eörsi** által mondottakra azonban nem tért vissza, pedig mi úgy gondoljuk, hogy még újraidézni sem felesleges, mindannyiunk okulására. Miután tehát a riportert útján tudatja a német tévévezérlőkkel, hogy „... a fasiszta csócselék Göncz Árpádot kifütyülte, és megakadályozta abban, hogy beszédet mondjon”, megosztotta velük az alábbi személyes politikai véleményét is: „A kommunisták legnagyobb bűne, illetve azon embereké, akik magukat kommunistáknak nevezték (**Eörsi** ezeket reálkommunistáknak mondja — L.E.), hogy ha nem is testileg, de szellemileg nem tudták kiűzni ezt a söpredéket. Politikájuk nagyon rossz és ártalmatlan volt a jobboldallal szemben, mert ezek a jobboldali figurák most bántatlanul, mintha mi sem történt volna, felébredhettek 40 éves csipkerózsika-álmukból.”

Kemény szavak ezek, hát még ha hozzágondoljuk, hogy akinek a szájából elhangzottak, valaha Lukács György tanítványa volt, maga is filozófusember. Olyan kemények, hogy emlékezve az utóbbi idők egyik-másik külföldi félreértési ügyére, jóhiszeműen még azt a lehetőséget sem szabadna kizárnunk, hogy a német munkatárs hamisított. Hiszen egy magyar közíró 1993-ban ilyesmit komolyan még csak nem is gondolhatott. Am ha mégis, akkor most — tizedik pontként — az idézetet kommentálva a következőket mondjuk, egyúttal válaszként is.

Már azt érdemesnek tartjuk meggondolni, hogy egy bölcsellett hivatásból is foglalkozó ember a kommunisták „legnagyobb bűnének” nem a népirást, a kínzásokat, a deportálásokat és kényszer-munkatáborokat, a meghamisított választásokat, az egyéni egzisztenciák és a nemzetgazdasság totális tönkretételét, az ország elárulását és idegen érdekek szolgálatába kényszerítését, fizikai és szellemi elsorvasztását, a tradicionális magyar értékek, a kultúra és a hagyományok négy évtizedes pusztítását tekintti, hanem mintegy az elvtársak trehányágát, hogy mindezen célirányos igyekezetük sem bizonyult eléggé hatékonynak. Vajon mit szólhat ehhez az előző rendszer áldozata? Aki testileg túlélte ugyan mindezeket, de most újabb szellemi korbácsütésnek kell eltűnie, hogy hazáját a külföld előtt így mocskolhatják közéleti figurákként szereplő sakálók?

Hol van egy ügyész Magyarországon, aki négy esztendővel a rendszerváltás után jogcímet talál a nemzet és a szenvedettek meggyalázóinak perbefogására?

Azt sem érdektelen körüljárunk, hogy miféle világnézeten nyugodhat egy ilyen logikai rendszer. Filozófusok nevei jutnak az eszünkbe, nemes, embert jobbítani szándékozó gondolatok teremtoi: Kant, Hegel, Schopenhauer... Hová hanyatlott a Gondolat ebben az évszázadban, amíg erre a bányaszintre süllyedt!

Persze ha **Eörsi István** egyetemi éveinek vezéreszméjére és tanítómesterére, a tarkónlövés filozófusára, V. I. Leninre gondolunk, mindjárt érteni kezdjük az ok-okozati összefüggéseket. Az említett túlságosan jobboldaliak voltak ahhoz, hogy a tantervbe férhessenek. Maradt tehát morális alapul a jóságáról való lenini példázat, amidőn a szokolnyiki parkban játszó gyermekek labdája az ott sétálgató Elvtárs lábaihoz gurult, s ő azt meglepetésükre visszadobta nekik. Pedig agyon is lövethette volna őket. Erre a fundamentumra rakódott azután a Lukács filozófus elvtárs szellemi fényudvarában töltött évek során az a felépítmény, amelynek mesteréről hirdették ugyan a tanítványai, hogy ő „a század legnagyobb marxista gondolkodója”, a magyar nemzet emlékezetében mégsem hagyott több nyomot, minthogy 1919-ben ő volt Kun Béla egyik népbiztos-helyettese. **Eörsi István** négy évet töltött börtönben 1956-ban játszott szerepéért. Meggondolhatná végre ő is, hogy ha a kommunisták 1945 után — az úgynevezett jobboldal teljes likvidálásával — nem kaparintották volna meg a teljhatalmat, és pár év alatt nem tették volna pokollá ennek az országnak az életét, akkor azt a négy esztendőt meg az egész '56-ot megspórolhatta volna. A magyar néppel együtt.

De azt sem érdektelen most már számba vennünk, hogy kikből is állt össze az a bizonyos jobboldali söpredék, amit eléggé el nem ítélték

módon a reálkommunizmus négy évtized alatt sem takarított ki innen?

Mint minden korban, az irtózatosan véres és kegyetlen háború befejeztével, 1945-ben is a győztesek fegyverrel kivívott joga volt a megtorlás és az ítékezés a legyőzött ellenség fölött. Ezért is felesleges azon elmélkedni, hogy az ún. népbírósági ítélezés gyakorlata jogilag kellően alá volt-e támasztva, vagy sem, hiszen a vörös hadsereg egyetlen komisszára fél nap alatt elvégezhette volna azt a „jogi procedúrát”, amivel a Zeneakadémia kirakatperiben hónapokig elbajlítottak. Az utólagos jogorvoslatra meg pontosan ugyanannyi lett volna az eltelték esélye. Tehát ekkor és ilyen drámai körülmények között fejeződött be a valóságos jobboldal szerepe a magyar történelem színpadán! S még azon sem

kommunistának, Demény Pálnak 13 év börtönt, az ös-szocialista Karig Sárának 7 esztendei fagyoskodást hozott a szibériai Vorkután ez a titulus. A jobboldali jelző a bíróságok előtt perdöntő bizonyíték lett, az ávós-pincékben a gumibotot működésbe hozó varázsige. Tudjuk, hogy mit jelentett ez a címke az ezrével bebörtönzött és meggyilkolt „jobboldali” szociáldemokratáknak, akik nem tapsoltak a Rákosi vezényelte pártegyesítési cirkuszban, és azon a „söpredéken”, akiknek a padlásairól az utolsó szem gabonát söpörték le a reálkommunista pribékek. Ez a bolsevik kulcsszó lett a börtön kulcsa az egyházi iskolák tanítóinak, de azoknak a világiaknak is, akiknek különvéleményük volt a minden eddiginél jobb rendszerről. Óvatosabban kellene tehát ezzel a fogalommal vagdalkoznia egy olyan

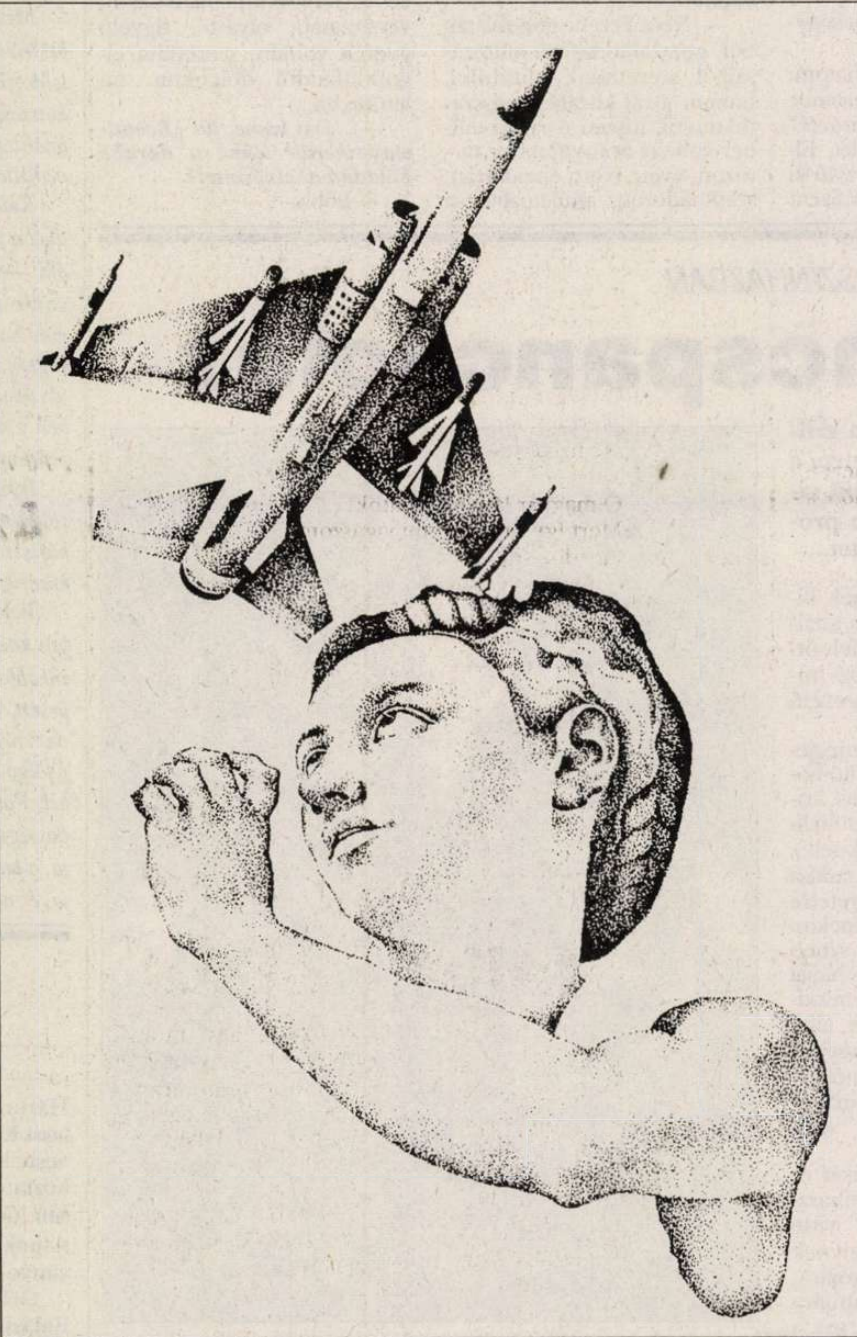
az '56-ban szétlőtt Budapesten át a berlini falig sorakozónak. Addig a falig, amit **Eörsi** többnyire csak nyugat felől láthatott, merthogy afféle szalonbolsevikként többnyire a kettévágott német fővárosnak abban a zónájában tartózkodott a langymeleg kádári időkben, és nem a baloldali munkás-paraszt állam székhelyén. Ő is pontosan tudta, hogy miért.

Többek közt ezért is érthetetlen és mérhetetlenül gusz-tustalan a reálkommunisták „hanyagságainak” ez a sztálini szigorúságú számonkérése. Ilyen alapon eljátszhatnánk akár azzal a gondolattal is, hogy mondjuk a hetvenes években egy váratlanul kemény balos fordulatkor a hatalom „jobboldalinak” kikiáltott áldozatává válhatott volna az egész hazai ún. demokratikus ellenzék, mükedvelő maóistáival együtt. Kár volna azonban olcsó fordulatokkal elvenni e szalonkommunistákból neopol-potistává visszafelődött közép-európai közíró elszólásának életét.

Jó volna megtudni például, hogy ugyan miféle tisztogatási gyakorlatokra gondolt, ha nem is testileg, de szellemileg? A nagy eszmei példaképpel ugyanis, amelynek sokmilliói hadserege nélkül nekünk erről az egész témáról fogalmunk sem lenne talán, időközben baj történt. A Szovjetunió úgy összeomlott, hogy szinte csak egy Zsirinovszkij nevű volt főtiszt maradt benne állva, pedig hát ott aztán volt nagytakarítás. Vagy 50-60 millió embert söpörték ki belőle, testileg. A kitakarított szellemük meg az említett úrra szavaztak. Albániában alapítvány írta elő az ateizmust negyven éven át, most meg az egész ország templomokat épít, pedig enniük is alig van mit. És vajon értesült-e **Eörsi** arról, hogy az a bizonyos fal, amit a reálkommunisták azért emeltek Berlinben, hogy könnyebben lelvöldözhessek a szokni próbálókat, szintén testileg időközben le lett bontva? Ha igen, sügja bele Fidel Castro fülebe, hogy mitévő legyen.

Élt a szomszédunkban egy erős baloldali pártfőtitkár és teljhatalmú államfő, aki jó három évtizeden keresztül minden lehetséges testi és szellemi eszközzel próbálta megvalósítani országában mindazt, mit most **Eörsi** számon kér a letűnt magyarországi rendszeren. Ennek a kishíján megkoronázott idiótának, faluromboló tömeggyilkosnak a halála volt négy éve az egész civilizált világ legkedvesebb karácsonyi tévészórakozása. Amíg minálunk egy egyszerű tanárembert, akinek a zsidómentő tisztviselő édesapja melleleg „jobboldali” kiscgazda politikus volt, és aki egy eldugott könyvtár igazgatójából emel-

lébe, hogy mitévő legyen. Élt a szomszédunkban egy erős baloldali pártfőtitkár és teljhatalmú államfő, aki jó három évtizeden keresztül minden lehetséges testi és szellemi eszközzel próbálta megvalósítani országában mindazt, mit most **Eörsi** számon kér a letűnt magyarországi rendszeren. Ennek a kishíján megkoronázott idiótának, faluromboló tömeggyilkosnak a halála volt négy éve az egész civilizált világ legkedvesebb karácsonyi tévészórakozása. Amíg minálunk egy egyszerű tanárembert, akinek a zsidómentő tisztviselő édesapja melleleg „jobboldali” kiscgazda politikus volt, és aki egy eldugott könyvtár igazgatójából emel-

SÁRKÁNY GYÓZÓ RAJZA

ártana eltűnődni, hogy a reálkommunisták által tökéletes pedantériával eltakarított jobboldaliak közül is nem egyet ártatlanul nyilvánított az elmúlt évben a Magyar Köztársaság nevében a független bíróság.

Érdemes továbbá azt is tisztázni, hogy mit is jelentett az elmúlt 40 év során ez a ma is oly szívesen forgatott szó: jobboldali. A „felszabadulást” követő évek álmoskönyvei szerint nem sok jót. Ekkoriban vált fegyverré a proletár kezében az osztályharc frontján, és jaj volt annak, akire rálelt! Elég volt egy napos polgári lakás, amire szemet vetett valaki, és a jobboldali nézeteket terjesztő főbőrlo már adhatta is át a kulcsot a névtelen feljelentőnek. A talán egyetlen valódi magyar

kedett hirtelen hivatott országvezetővé, háromévi ismertsége és szüntelen gyalázása után negyedmilliónyi honfitársa kísérte el ez utolsó útjára. Ha ezt az egyszerű történelmi és erkölcsi összefüggést **Eörsi István**-kaliberű „gondolkodó” képes volna végre megérteni, akkor bizonyosan nem nyilatkozgatna ilyesfélét egy tévériporter mikrofonjába.

Ideje volna felismerniük az **eörsi istvánoknak** azt az egy alapvető tévedésüket is, amiről az idézet utolsó sora árulkodik. Akárhogyan is történtek ugyanis a Kossuth téri sajnálatos események, arról az egyről szó sem lehetett, hogy „40 évi csipkerózsika-álmukból felébredt”, hibernált öreg nemzetiszocialisták aktivizálódtak újra a helyszínen. Ha az idősebb korosztályhoz tartozók fűtyültek, akkor vélhetően amiatt, mert most pottyant ki a negyven éve a torkukon akadt mérgezett falat, és mert ők talán a történelem legnagyobb kommunista-ellenes nemzeti felkelését mentek oda ünnepelni, nem pedig egy politikai szerepvávarba bonyolódott köztisztviselő motyogását hallgatni. Ha pedig fiatalok pfüjoltak és tüntettek a téren, akár egy rég letűnt kor egyenviselétében is, akkor meg kellene kérdezni tőlük, hogy az előző rendszerben hová jártak iskolába, meg KISZ-gyűlésekre?

E kommentár írója maga is akkoriban született, amikor a szellemi nagytakarítás buzgalmában a mindenható hatalom meg a karácsony helyett is a Nagy Vezér születése napját írta piros betűkkel a naptárba. Jó iskolája is volt, a névadó Szamuely Tibor özvegye minden november 7-én, meg április 4-én sajátkezűleg hurkolta a vörös nyakkendőt a kisütörök nyaka köré. Mégis, bár sem a Kossuth téren, sem Kenderesen nem volt jelen, inkább azzal a „söpredékkel” érez, akiket az előző rendszer „csupán” a szőnyeg alá seper, mintsem azzal a másikkal, amelyik rajta taposott.

De azokkal sem, akik azóta gyalázzák ezt az országot úton-útfélen, amióta az 1990-es választásokon kisebbségben maradtak. Mert ők meg elmondhatják akárhányszor, hogy ők az igazi demokraták.

Helmuth Kohl cancellár egy beszédében a háború utáni generációt „a kései születés kegyelméből” nevezte ártatlannak a történelem korábbi bűneit. Most megdudhatunk, hogy mi csupán a reálkommunisták felületességének köszönhetjük a viszonylagos büntetlenségünket is. Jobban tenné **Eörsi István**, ha ahelyett, hogy a tizenéves fiatalok ügyében az egykori népbíróságok után kiáltozna, másokkal együtt a helyes választ keresné arra, hogy hogyan teremthetők újjá a semmiből. Mert nem éppen a reálkommunisták kegyelméből vannak itt köztünk.

Bizonyára sokunknak az ünnepi étvágyát rontotta meg a ZDF adventi egytáltele. A mögöttünk álló negyven esztendőre hivatkozva most mi kívánjunk magunknak tiszta, jó ételekkel terített asztalt.